

Prof. dr Krzysztof Herdzin

Dziedzina: sztuki muzyczne

Dyscyplina artystyczna: instrumentalistyka

Miejsce pracy: Akademia Muzyczna im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy

Recenzja dorobku dr. Piotra Klimka sporządzona w związku z postępowaniem o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki muzyczne.

ZLECENIODAWCA RECENZJI

Rada Dyscypliny Naukowej Sztuki Muzyczne Akademii Sztuki w Szczecinie. Zlecenie podjęte na podstawie art. 221 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jednolity: Dz.U.2023.742 ze zm.) oraz § 45 lit. c Statutu Akademii Sztuki w Szczecinie, Załącznik do Uchwały Senatu nr. 154/2023 z dnia 10 października 2023 r, § 6 ust. 1 Regulaminu nadawania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki muzyczne (Załącznik do Uchwały Rady Dyscypliny Sztuki muzyczne nr 2/XX/2024 z dnia 13 czerwca 2024 r.)

Do nadesłanego przez Radę Dyscypliny Naukowej Sztuki Muzyczne Akademii Sztuki w Szczecinie pisma informującego o powołaniu mojej osoby w skład Komisji Habilitacyjnej do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr. Piotra Klimka, została dołączona dokumentacja:

- dane wnioskodawcy
- wniosek Habilitanta
- kopia dyplomu doktora
- autoreferat Habilitanta

- oświadczenie Habilitanta doprecyzowujące dzieło artystyczne
- wykaz realizacji
- wybór artykułów Habilitanta
- nagranie w formacie wav i partytura w formacie pdf kompozycji *Preludia i Sonety*
- nagranie w formacie wav i partytura w formacie pdf kompozycji *Omdlenia*
- nagranie w formacie wav i partytura w formacie pdf kompozycji *Non Suicidal Self Injuries*
- partytura w formacie pdf kompozycji *Pieśni o Tęsknocie*
- nagranie w formacie wav i mp3 wybranej muzyki teatralnej (*Mały Książę, Der Weg, Korozja*)

INFORMACJE O KANDYDACIE

Dr Piotr Klimek urodził się w 1973 r. w Szczecinie. W 1992 r. ukończył Państwowe Liceum Muzyczne im. Feliksa Nowowiejskiego w Szczecinie w klasie kontrabas prof. Andrzeja Frączka. Kolejnym etapem na drodze jego rozwoju było Królewskie Konserwatorium w Hadze, które ukończył w 1997 r. na kierunkach: Kompozycja elektroniczna (prof. Gilius van Bergeijk) i Kompozycja wokalna - instrumentalna (prof. Diderik Haakma-Wagenaar). Dyplom magisterski z kompozycji w klasie prof. Grażyny Pstrokońskiej - Navratil obronił na Akademii Muzycznej w Poznaniu w 1999 r. Kolejny dyplom (specjalizacja drugiego stopnia) w tej samej klasie kompozycji poznańskiej Akademii Muzycznej uzyskał w 2003 r. Na Uniwersytecie Szczecińskim w 2006 r. ukończył studia podyplomowe na kierunku Zarządzanie Przedsiębiorstwem.

W latach 2003-2010 pracował na stanowisku adiunkta w Katedrze Edukacji Artystycznej Uniwersytetu Szczecińskiego, gdzie prowadził przedmioty: Harmonia tonalna Kontrapunkt, Analiza form muzycznych, Szkolne zespoły instrumentalne, Aranżacja, Muzyka XX wieku.

Od roku 2010 do chwili obecnej pracuje na stanowisku adiunkta na Wydziale Edukacji Muzycznej Akademii Sztuki w Szczecinie, gdzie wykłada przedmioty: Harmonia tonalna, Kontrapunkt, Analiza form muzycznych, Literatura muzyczna XX wieku, Historia stylów i technik kompozytorskich, Instrumentacja i aranżacja, Propedeutyka kompozycji, Podstawy produkcji muzycznej, Zarządzanie kulturą, Aspekty zawodu

muzyka, Czytanie partytur, Laboratorium praktyk kulturalnych, Technologie multimedialne, IT w edukacji muzycznej.

W latach 2008-2010 był członkiem Komitetu ds. Powołania Akademii Artystycznej w Szczecinie, jego działalność dotyczyła: przygotowania materiałów informacyjnych, prezentacji i strategii medialnej podczas procesu budowania marki i promowania projektu; negocjacji dotyczących powstawania i finansowania Uczelni na różnych szczeblach administracji państwowej; współpracy przy organizacji i koordynacji powstawania struktur nowej uczelni; współpracy przy tworzeniu pierwszych dokumentów strategicznych nowej Uczelni; współpracy przy tworzeniu struktur administracyjnych, powołaniu i prowadzeniu Akademickiego Centrum Promocji i Rozwoju.

W latach 2010-2012 był dyrektorem Akademickiego Centrum Promocji i Rozwoju Akademii Sztuki w Szczecinie.

W latach 2012-2013 piastował stanowisko prorektora ds. artystycznych i współpracy z zagranicą Akademii Sztuki w Szczecinie.

Od roku 2017 do dziś jest dyrektorem naczelnym Teatru Animacji w Poznaniu.

W latach 2018-2023 był członkiem Prezydenckiej Rady Kultury przy Prezydencie Miasta Szczecina.

Intensywnie zajmuje się działalnością naukową, prowadząc wykłady autorskie jako kompozytor (Królewskie Konserwatorium w Hadze 2003, Uniwersytet Artystyczny w Zurichu, 2009); przygotowany w języku angielskim autorski kurs podstaw muzykologii z elementami historii muzyki na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w latach 2019-2021; autorski program edukacji muzycznej dla osób niesłyszących w Zachodniopomorskim Oddziale Polskiego Związku Głuchych latach 2013 – 2017; realizując projekty dyplomowe z wykładami poświęconymi historii muzyki i audiosferze teatru wraz z procesem tworzenia oprawy muzycznej spektaklu ze studentami kierunku Aktorstwo na Akademii Teatralnej w Warszawie oddział w Białymstoku oraz w Akademii Sztuk Teatralnych w Krakowie o. we Wrocławiu prowadzonych w latach 2012 – 2024.

Ma na swoim koncie szereg publikacji naukowych i popularyzatorskich, ukazujących się w Ruchu Muzycznym, Wydawnictwie Naukowym Uniwersytetu Szczecińskiego, Wydawnictwie Mado/ Toruń, Centrum Sztuki Dziecka/ Poznań.

Jest płodnym kompozytorem - napisał muzykę do kilkuset realizacji scenicznych w Polsce i poza granicami kraju, skomponował ponad 60 utworów współczesnych na różne składy instrumentalne, tworzy instalacje i obiekty dźwiękowe oraz bierze udział w projektach z pogranicza różnych dziedzin sztuki, jego utwory znalazły się na 18 oficjalnych wydawnictwach fonograficznych – jako płyty monograficzne lub w przeróżnych kompilacjach.

DZIEŁO ARTYSTYCZNE

Jako dzieło artystyczne do oceny w przewodzie habilitacyjnym spełniające warunki opisane w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, w kontekście kryteriów punktu 2c („zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne”), Habilitant wskazał obszerną część swojego dorobku z lat 2003-2024 ze szczególnym uwzględnieniem muzyki teatralnej do spektakli: *Der Weg* i *Korozja* Leszka Mądzika realizowanych równolegle na scenach Uckermärkische Bühne Schwedt i Teatru Lalek Pleciuga w Szczecinie w roku 2006, a także *Małego Księcia* Antoine de Saint-Exupéry, w reżyserii Konrada Dworakowskiego wystawionego w Teatrze Polskim w Warszawie w roku 2023; oraz kompozycje współczesne: *Preludia i Sonety* na kwintet dęty, pianino i kontratenor z 2022 r. (jako utwór wiodący), poza tym *5 Pieśni o Tęsknocie* na głosy solowe i orkiestrę z 2014 r., *Non Suicidal Self Injuries* na fortepian, klarnet, skrzypce, wiolonczelę i taśmę z 2012 r. i *Omdlenia* na gitarę i smyczki z 2016 r. (jako utwory uzupełniające).

OPIS DZIEŁA

We wskazanym okresie 2003-2024 powstało 21 kompozycji przeznaczonych na różne składy wykonawcze: instrumenty solowe (2), zespoły kameralne (7), orkiestrę smyczkową (4), orkiestrę symfoniczną z głosami solowymi (3), chóry (5). Prezentowane kompozycje zostały przez Habilitanta opisane w autoreferacie niezwykle drobiazgowo. Sposób opisywania ich genezy i założeń formalnych, drobiazgowo analizy wraz z prezentowanymi fragmentami partytur są doprawdy imponujące i chylę czoło przed jego erudycją, wiedzą i wyobraźnią. Żałuję tylko, że wśród bogatych

materiałów źródłowych nie podano nazwisk wykonawców nagranych utworów. Zawsze warto wiedzieć kogo słuchamy.

Non Suicidal Self Injuries (2012) na skrzypce, klarnet, wiolonczelę, fortepian i taśmę

Utwór skomponowany na zamówienie Filharmonii Szczecińskiej, by - jak wspomina autor - uchwycić moment przełomowy, półmetek budowy nowej siedziby, która dla szczecinian stała się czymś więcej niż tylko architektonicznym przedsięwzięciem. Była symbolem odrodzenia kultury po dekadach zaniedbań, gdy sztuka pozostawała na marginesie miejskich priorytetów. Oddając głos kompozytorowi: "z uwagi na mój osobisty związek z miastem i emocjonalny stosunek do zachodzących przemian, zdecydowałem się wpisać tę kompozycję w cykl swoich prac tytułowanych wybranymi jednostkami chorobowymi. NSSI to psychiatryczna jednostka chorobowa określająca wszystkie te akty autoagresji, które wykonujemy bez intencji odejścia z tego Świata. Prokrastynacja, małe samookaleczenia, nałogi zdarzają się nam, by zmanifestować (podświadomie lub nie) nasze niepokojenie z losem, ze sobą samym, z sytuacją życiową, wykonywaną pracą, miejscem na Ziemi. To nowa lista Grzechów Głównych, spisana na miarę XXI wieku. Wspominając w tym utworze o własnych występkach, nie sposób było mi uciec od myśli o moim Mieście i Jego losie w latach ostatnich. O fatum Odkładania na Później, o samookaleczeniu pozbycia się całego pokolenia szczecinian szukającego szczęścia gdzie indziej. O nałogu Pesymizmu..."

Kompozycja, przeznaczona jest na cztery instrumenty z towarzyszeniem taśmy, składa się z trzech części wykonywanych attacca. Każda z nich nosi tytuł odzwierciedlający stan psychiczny i egzystencjalne napięcia: *Procrastination* (Prokrastynacja), *Selfharm* (Samookaleczenie) oraz *Addictions* (Nałogi). Struktura formalna znajduje swoje odbicie w dramaturgii utworu – oniryczny, niejako "zawieszony" wstęp, środkowa część pełna ciężkich, pulsujących brzmień i trzecia, zrytmizowana, utrzymana w stylistyce *minimal music*. Całość brzmi bardzo klarownie i przystępnie. Z taśmy słychać dźwięki nagrane na placu budowy nowej Filharmonii (silniki, sprężarki, piły tarczowe, spawarki, wiertła i generatory prądu). Doskonałym pomysłem było stworzenie struktury rytmicznej zbudowanej z dźwięków kafara wbijającego pale fundamentów – jego mechaniczne uderzenia stają się metronomicznym rdzeniem całej II części.

5 Pieśni o Tęsknocie (2014) na mezzosopran, kontratenor i orkiestrę

Kompozycja zrealizowana w ramach programu "Kolekcje" prowadzonego przez Instytut Muzyki i Tańca. I znowu mamy do czynienia z nietuzinkowym składem instrumentów: 2 klarnety B, rozbudowana perkusja (kotły, dzwony rurowe, marimba, tam-tam, dzwonki, krotale, muszle i 2 odbiorniki radiowe- 2 wykonawców), fortepian, smyczki i soliści. Utwór składa się z 5 części wykonywanych attacca, co upodabnia go do oratorium lub misterium. Użyte przez kompozytora teksty Philippe'a Jacottet'a, Johanna von Goethe, Eliasza Rajzmana i Wisławy Szymborskiej ukazują samotność i poczucie niekompletności w skrajnie różny sposób – od przejmującej rozpacz po świadomą afirmację, obejmując tym samym pełen wachlarz ludzkich emocji i refleksji. Każdy utwór wykonany jest w oryginalnej wersji językowej (francuski, niemiecki, polski, jidysz). Ta wielojęzyczność, w połączeniu z różnorodnością kontekstów historycznych, w których teksty powstawały, wzmacnia uniwersalny charakter emocji stanowiącej ich wspólny mianownik. Harmonia utworu może sprawiać wrażenie przystępnej i tonalnej, choć jej struktura akordowa wg. samego twórcy opiera się na metodzie konstrukcyjnej nazwanej *techniką drobnych transformacji* – stopniowych zmian struktury wyjściowej, która stanowi punkt tonalnego odniesienia lub ośrodek napięcia, prowadząc ją konsekwentnie do kulminacyjnego momentu napięcia, bądź odprężenia.

Omdlenia (2016) na orkiestrę smyczkową i gitarę solo

Kompozycja napisana została na zamówienie gitarzysty Jakuba Kościuszko. To jeden z najczęściej wykonywanych utworów dr. Piotra Klimka - z pewnością przyczyniło się do tego zapraszające do przyjaznego świata kompozytora wyraźne odniesienie się do XX wiecznej muzyki rosyjskiej i hollywoodzkich partytur z czasów przedwojennych. Całość składa się z pięciu części (omdleń) wykonywanych attacca, każda z nich to osobna opowieść: pełna kontrastów, nasycona ekspresją, raz wymagająca od wykonawców precyzji i siły, innym razem – subtelności i skupienia. Kompozytor bawi się konwencjami, nawiązuje do przeróżnych rodzajów estetyki, oniryczność sąsiaduje z pompatycznością, delikatność z burzliwością. Sam opisuje ideę utworu w następujący sposób: "tytułowa metafora odnosi się zarówno do objawu klinicznego przejawiającego się chwilową utratą przytomności (w nawiązaniu do cyklu moich kompozycji związanych tematycznie ze stanami chorobowymi) jak i do stanu przesadnej ekspresji,

okazywanej gestem „omdlewania” wskutek intensywnie przeżywanej emocji. Poszczególne części są zatem autoironicznymi aktami emocjonalnych wybuchów, które traktowane są jako estetyczne preteksty do wykonywania gestów we współczesnej muzyce skompromitowanych, lub nawet niedopuszczalnych.”

Z pewnością "omdlenia" jako poetycka metafora ludzkich wzlotów i upadków, chwil oszołomienia, zatracenia, wewnętrznej burzy wywołują olbrzymie wrażenie na słuchaczu. Są pełne emocji, emfazy i subtelności, abstrakcyjności, ale także formalnego porządku.

Preludia i Sonety (2022) na kwintet dęty, pianino i kontratenor sopranowy

Utwór zamówiony przez szczeciński FeelHarmony Quintet (flet, obój, klarnet, fagot, waltornia) po raz kolejny zaskakuje pomysłem na niecodzienne połączenie instrumentów. Obok kwintetu dętego pojawia się ustawione centralnie na scenie pianino (pianista siedzi tyłem do widowni, a pozostali muzycy rozstawieni są skrzydłowo po bokach) oraz najwyższy męski głos - kontratenor sopranowy. Matowe brzmienie pianina tłumione jeszcze dodatkowo filcem w interesujący sposób dopełnia brzmienie instrumentów dętych, a wszystkie instrumenty niejako "akompaniujące" wokaliście tworzą zaskakującą i niespotykaną często w literaturze muzycznej paletę barw. Całość oparta jest na wybranych sonetach Williama Shakespeare'a (numery 100, 110, 36, 66, 123) poprzedzonych instrumentalnymi preludiami, nawiązującymi nastrojem lub strukturą brzmieniową do następujących po nich części wokalnych.

Na tle braku opisów nagrań recenzowanych utworów (co wydaje mi się dużym mankamentem), dołączona do dokumentacji pięknie wydana nakładem wydawnictwa Small Great Music płyta kompaktowa z tą kompozycją jest miłym zaskoczeniem. W nagraniu udział wzięli: Dorota Maciaszczyk-pianino, Paweł Jakub Wojtasiewicz-kontratenor, Fillipo del Noce-flet, Izabela Kokosińska-obój, Bogusław Jakubowski-klarnet, Edyta Moroz-fagot, Katarzyna Sułkowska-waltornia.

Utwór, podobnie do wcześniej prezentowanych dotyka ważnych treści dotyczących człowieka: to lament nad upadkiem wartości współczesnego świata, refleksje nad bezwzględnością i brutalnością świata, czy wezwanie o natchnienie. Dr Piotr Klimek pisze w swojej eksplikacji do tego cyklu: "tak oto pozbawiony wszelkiej nadziei Autor rzuca i Światu i Czasowi w twarz swoją wiarę w przetrwanie – jeśli nie jego samego, to przynajmniej żywionego przezeń uczucia. On sam robi to „w ciemno”, zuchwale

i straceńczo przeciwstawiając się siłom od siebie nieporównywalnie potężniejszym. My – z perspektywy stuleci – możemy stwierdzić, że oto Shakespeare wyzwaniu temu podołał, pokonując Świat i Czas przy pomocy swojej poezji miłosnej. Jesteśmy wszak wciąż świadomi i poruszeni tamtą miłością, pomimo upływu lat, naporu tysięcy nowych dzieł i okrucieństw historii. To bardzo krzepiąca opowieść, dająca nadzieję i nam, pomniejszym twórcom, na pozostawienie choćby małej rysy na twardej powierzchni Rzeczywistości.”

Sporo w tej muzyce melancholii, zadumy i oniryczności, choć bywają momenty lżejsze i nawet żartobliwe. Całość kończy się nieoczekiwanie – finałem pełnym wyciszenia, jakby westchnieniem po burzliwej wędrówce. To moment zawieszenia, przemyślanej zgody na to, co nieuniknione. Ostatecznie, podmiot liryczny nie walczy już z losem – przyjmuje go, odnajdując w tym swój wewnętrzny spokój.

Muzyka teatralna

W latach 2003-2024 Habilitant skomponował muzykę do ponad 200 realizacji repertuarowych teatrów w Polsce, Niemczech, Czechach, Słowacji, Litwie, Łotwie, Rumunii. To nieczęsto spotykany w dorobku jednego kompozytora przekrój właściwie wszystkich możliwych stylów: od teatru tańca i teatru plastycznego, poprzez musical, widowiska dramatyczne, aż do teatru lalek dla dzieci i dorosłych. To przestrzeń w której granice między estetykami i konwencjami rozmywają się naturalnie, mimo że w codziennym artystycznym świecie wciąż oddzielają je mury branżowych podziałów. Tutaj techniki kompozytorskie i wykonawcze przeplatają się nie podlegając jednemu porządkowi. Ten organiczny eklektyzm wymaga od twórcy nie tylko elastyczności, lecz także odwagi i gotowości na nowe doświadczenia

Spektakle *Der Weg* i *Korozja* Leszka Mądzika realizowane równolegle na scenach Uckermärkische Bühne Schwedt i Teatru Lalek Pleciuga w Szczecinie w roku 2006 są przykładem teatru pozbawionego warstwy tekstowej, teatru plastycznego silnie odnoszących się do ludzkiej kondycji, przemijania, duchowości i spraw ostatecznych. narracja sceniczna *Korozji* toczy się wokół idei przemijania ludzkiego ciała, odchodzenia. Trwająca 45 minut ścieżka dźwiękowa realizowana jest przy pomocy orkiestry smyczkowej, chóru mieszanego, 3 klarnetów, marimby, wiolonczeli solo i warstwy muzyki konkretnej - nagrań ludzkich oddechów. Przeważają wolne tempa, transowość i oniryczność. Obok sporej ilości modalnych skal: eolskiej, doryckiej

i jońskiej, stylistycznie można tu odnaleźć inspiracje muzyką Arvo Pärta, folklorem żydowskim, sonoryzmem i rozszerzoną tonalnością.

W 25 minutowym spektaklu *Der Weg* życie jawi się jako nieustanna wędrówka – metafora ta przybiera tu niemal dosłowną formę. Droga jest pokonywana na wiele znanych człowiekowi sposobów: pielgrzymim krokiem, żegluga, podróżą pociągiem.

Dr Piotr Klimek w naturalny sposób opierając się na skojarzeniach i przejrzystym przesłaniu, zastosował proste techniki kompozytorskie. Całość rozpisana została w postaci jednoczęściowego utworu na gitarę elektryczną, wibrafon, kwintet smyczkowy, fortepian, klarnet, głos żeński i instrumenty perkusyjne - co ciekawe, funkcjonuje również jako samodzielne dzieło muzyczne.

Warstwa dźwiękowa i muzyczna w inscenizacji *Małego Księcia* Antoine de Saint-Exupéry, w reżyserii Konrada Dworakowskiego wystawionej w Teatrze Polskim w Warszawie w roku 2023 jest z kolei przykładem muzyki przeznaczonej dla widza dziecięcego i widowni familijnej. Pojawia się głównie podczas zmian dekoracji i scen plastycznych pozbawionych dialogów, oparta jest na brzmieniu elektronicznie przetworzonego pianina i tła harmonicznego realizowanego przez syntezatory. Ciekawym zabiegiem jest połączenie elementów sonoryzmu wygenerowanych w studio nagraniowym z idiomem muzyki popularnej (finałowa, balladowa piosenka).

Habilitant w sposób nieczęsto spotykany wśród polskich kompozytorów muzyki współczesnej wyartykułował swoje credo twórcze: "całkowitą dowolność w doborze instrumentarium, bez oglądania się na praktykę późniejszej eksploatacji dzieła, uważam za przejaw braku dostosowania się do wymogów współczesnych realiów rynku muzycznego i nadużycie wolności twórczej, która – w mojej opinii – powinna pozostawać służebna względem głównych imperatywów kompozytora: świadomości tematu wypowiedzi artystycznej, komunikatywności w odniesieniu do odbiorcy i empatii w odniesieniu do wykonawcy".

Wszystkie przytoczone kompozycje są potwierdzeniem tej reguły - to bardzo ciekawe przykłady poszukiwania oryginalnych połączeń instrumentów i odważnego eksplorowania nowych ścieżek z pełnym poszanowaniem zarówno odbiorcy, jak i wykonawcy. Każda z nich zrodziła się z potrzeby jasnego wyrażenia myśli – silnej metafory, istotnego tematu, artystycznej wypowiedzi, która nie zadowala się jedynie biegłością warsztatu. To nie zwykłe wprawki kompozytorskie, lecz świadoma gra

znaczeń, wyrazista i pełna wewnętrznej konieczności. Przez dwie ostatnie dekady dr Piotr Klimek wypracował swój własny, muzyczny język, w którym narracyjność, modalność oraz świadome operowanie melodyką i polifonią splatają się w harmonijną całość. Nie podąża śladem awangardy ani nie ulega dominującym obecnie polskim środowisku kompozytorów trendom – zamiast tego kreując przestrzeń porozumienia z odbiorcą. W tym eklektycznym podejściu odnajduje naturalną radość zabawy formą i wolnego od zbędnego patosu dialogu z dawnymi mistrzami.

KONKLUZJA

Dr Piotr Klimek to artysta wyjątkowo zaangażowany, dysponujący najwyższymi umiejętnościami, a jego osiągnięcia są dowodem na solidne przygotowanie merytoryczne i olbrzymie doświadczenie. Nie tylko odważnie eksploruje granice muzyki współczesnej i teatralnej, ale także potrafi nadać im głęboki emocjonalny wymiar. Jego twórczość łączy innowacyjne podejście do harmonii i formy z wyczuciem narracji, które porusza słuchaczy na wielu poziomach. Jego działalność kompozytorska i dydaktyczna ma duże znaczenie i wpływa w istotny sposób na rozwój prezentowanej dziedziny, co świadczy o jego ogromnym talencie i pasji. Działając na podstawie art. 219 oraz 221 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2022 r. póź. 574, z późn. zm.) stwierdzam, że Habilitant spełnia warunkujące przesłanki i niniejszym wnoszę o nadanie dr. Piotrowi Klimkowi stopnia doktora habilitowanego sztuki w dyscyplinie sztuki muzyczne.

Prof. dr Krzysztof Herdzin

